

Sygn. akt VI GC 582/18 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Aleksandra Markiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko:

K. U.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego K. U. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1 221,88 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot :

- 17,60 zł (siedemnaście złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 966,74 zł (dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt cztery grosze) od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 180,23 zł (sto osiemdziesiąt złotych dwadzieścia trzy grosze) od dnia 20 maja 2017 roku do dnia zapłaty;
- 49,61 zł (czterdzieści dziewięć złotych sześćdziesiąt jeden groszy) od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- 7,70 zł (siedem złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 15 września 2017 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 317,00 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 582/18/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 listopada 2017 roku powódka (...) Spółka z o.o. w W. wystąpiła przeciwko K. U. o zapłatę kwoty 1 221,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych naliczanymi od kwot: 17,60 zł od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty; 966,74 zł od dnia 11 lipca 2017 roku do dnia zapłaty; 180,23 zł od dnia

20 maja 2017 roku do dnia zapłaty; 49,61 zł od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz 7,70 zł od dnia 15 września 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Na uzasadnienie powódka podniosła następujące twierdzenia.

W ramach działalności swojego przedsiębiorstwa powódka zawarła z pozwanym w dniu 9 stycznia 2017 roku umowę sprzedaży paliwa gazowego nr(...) (...), zgodnie z którą pozwany zobowiązany był do uiszczania na rzecz powoda kwot wyliczonych zgodnie z przyjętym przez strony systemem płatności. Powódka spełniła swoje świadczenie i w związku z wykonaniem usługi wystawiła faktury nr: 184 z dnia 12 kwietnia 2017, roku na kwotę 49,61 zł; 185 z dnia 12 kwietnia 2017 roku na kwotę 180,23 zł; 188 z dnia 26 czerwca 2017 roku na kwotę 966,74 zł; 189 z dnia 31 lipca 2017 roku na kwotę 17,6 zł oraz 190 z dnia 31 sierpnia 2017 roku na kwotę 7,70 zł. Pozwany nie dokonał zapłaty należnych kwot w wyznaczonych terminach, w związku z czym powódka pismem z dnia 15 września 2017 roku wezwała pozwanego do zapłaty. Łączna wartość zadłużenia wynosi 1 221,88 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 19 grudnia 2017 roku w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydziale Cywilnym zasądził należność dochodzoną pozwem.

Sprzeciwem od nakazu zapłaty z dnia 20 stycznia 2018 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że pozew jest niekompletny w związku z pominięciem faktur o numerach (...).

Pismem wniesionym dnia 25 czerwca 2018 roku pozwany ponownie wskazał na brak faktur o numerach (...) podnosząc, że mogą one mieć znaczenie dla całości rozliczenia. Pozwany wskazał także, że jedynie faktura nr (...) obejmująca okres od 9 stycznia 2017 do 31 marca 2017 roku pokrywa się z okresem pobytu pozwanego w lokalu położonym przy ul. (...), zaś w pozostałym czasie pozwany nie miał dostępu do tego lokalu, w związku z czym przeciwko najemcy toczy się postępowanie karne w tutejszym sądzie. Pozwany informował powódkę telefonicznie o tej sytuacji. Pozwany podniósł, że nie został poinformowany o demontażu licznika gazowego, nie przedstawiono także protokołu demontażu, ani stanu końcowego licznika.

W piśmie procesowym z dnia 14 listopada 2018 roku powódka wskazała, że zgodnie z zapisami (...) S.A. wiążącej strony, niezależnie od faktycznie pobranego gazu, za każdy miesiąc obowiązywania umowy dotyczącej sprzedaży i dostarczania paliwa gazowego odbiorca ma obowiązek zapłaty na rzecz sprzedawcy co najmniej dwóch opłat: abonamentowej i sieciowej stałej, których ceny i stawki zostały zatwierdzone przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, zamieszczone są w Biuletynie Informacji Publicznej i stosowane przez powódkę jednolicie wobec wszystkich odbiorców. Nadto powódka wskazuje, że stroną umowy był pozwany, a zatem w okresie trwania stosunku zobowiązaniowego nie ma znaczenia okoliczność nieużytkowania lokalu, dodatkowo pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie twierdzeń, że informował telefonicznie powódkę. Co więcej, demontaż licznika nie jest związany z przedmiotem procesu, niemniej jednak pismem z dnia 11 czerwca 2017 roku pozwany został poinformowany o wstrzymaniu dostarczania paliwa gazowego z powodu zadłużenia.

Pismem z dnia 29 grudnia 2018 roku pozwany ponownie podniósł argumenty zawarte w poprzednich pismach procesowych, a nadto podniósł, iż brak jest jego podpisu pod ogólnymi warunkami umowy.

Pismem z dnia 19 marca 2019 roku powódka podtrzymała powództwo i swoje dotychczasowe stanowisko, jednocześnie wskazując, że podpisanie umowy, której integralną część stanowią ogólne warunki całkowicie wypełnia dyspozycję z art. 78 k.c. Co do faktur VAT nr (...) powódka zaznacza, że nie są one objęte żądaniem pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 stycznia 2017 roku strony zawarły umowę sprzedaży paliwa gazowego, którą strona powodowa zobowiązała się do dostarczania gazu ziemnego wysokometanowego do instalacji znajdującej się w lokalu pod adresem (...), (...)-

(...) T., zaś strona pozwana do uiszczania opłaty zgodnie z aktualnie obowiązującą taryfą, zatwierdzoną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Dowód: umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego wraz z załącznikami (k. 27-34), ogólne warunki umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego (k. 69-72), decyzje Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (k. 80-81; 118-119), (...) sp. z o.o. (...) (k. 82-117), (...) sp. z o.o. (...) (k. 120-155).

W związku z wykonaniem zobowiązania umownego pozwana wystawiła faktury VAT nr (...) z dnia 12 kwietnia 2017, roku na kwotę 49,61 zł; (...) z dnia 12 kwietnia 2017 roku na kwotę 180,23 zł; (...) z dnia 26 czerwca 2017 roku na kwotę 966,74 zł; (...) z dnia 31 lipca 2017 roku na kwotę 17,6 zł oraz (...) z dnia 31 sierpnia 2017 roku na kwotę 7,70 zł obciążające pozwanego.

Dowód: faktura VAT nr (...) (k. 35), faktura VAT nr (...) (k. 36), faktura VAT nr (...) (k. 37), specyfikacja rozliczenia do faktury VAT nr (...) (k. 38-39), faktura VAT nr (...) (k. 40), faktura VAT nr (...) (k. 41).

W związku z brakiem spełnienia świadczenia obciążającego powoda z tytułu umowy sprzedaży paliwa gazowego, powódka w dniu 4 kwietnia 2017 roku wypowiedziała rzeczoną umowę.

Dowód: wypowiedzenie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego (k. 73-74), informacja dotycząca wstrzymania dostarczania paliwa gazowego z powodu zadłużenia (k. 76-77).

Pismem z dnia 15 września 2017 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty zaległych opłat w łącznej wysokości 1 221,88 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 44-45).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Z tych względów oceniono wymienione dowody jako w pełni wiarygodną podstawę dla czynienia ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) Sp. z o.o. przeciwko K. U. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka swoje roszczenie przeciwko pozwanemu wywodziła z łączącej strony umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego, na podstawie której wystawiła faktury VAT za dostarczanie gazu ziemnego wysokometanowego do instalacji znajdującej się w lokalu pod adresem (...) w T..

Pozwany natomiast kwestionował powództwo podnosząc jego bezzasadność z uwagi na fakt, iż powódka domaga się zapłaty za dostarczenie paliwa gazowego do nieruchomości, do której pozwany przez większość wskazanego okresu z winy najemcy nie miał dostępu, a zatem nie miał możliwości korzystania z dostarczanego paliwa gazowego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Natomiast w myśl art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody.

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w dniu 9 stycznia 2017 roku strony zawarły umowę kompleksową dostarczania paliwa gazowego nr GZ/HK- (...) na potrzeby pozwanego, tj. do lokalu położonego przy ul. (...) w T.. Umowa zgodnie z paragrafem 2 została zawarta na czas nieoznaczony od dnia 9 stycznia 2017 r. Powódka w dniu 4 kwietnia 2017 roku wypowiedziała rzeczoną umowę.

Zatem sąd przyjął, że strony we wskazanym okresie łączyła umowa kompleksowa dostarczania paliwa gazowego, a co za tym idzie, pozwany jest zobowiązany do zapłaty za wystawione w tym przedmiocie faktury VAT za dostarczanie gazu ziemnego wysokometanowego.

Należy wyjaśnić, iż umowa sprzedaży paliwa gazowego należy do umów o charakterze cywilnoprawnym, o czym przesądza art. 555 k.c. Cechą wyróżniającą tę umowę jest ekwiwalentność świadczeń, gdyż za dostarczoną przez przedsiębiorstwo energetyczne energię lub paliwa odbiorca zobowiązuje się zapłacić odpowiednią cenę. A co za tym idzie, do umowy sprzedaży paliwa gazowego mają zastosowanie - obok przepisów prawa energetycznego - także przepisy kodeksu cywilnego dotyczące - jak wyżej wspomniano - skutków niewykonania zobowiązań z umów wzajemnych. Jeżeli odbiorca paliw nie uiszcza we właściwym terminie należności za dostarczone zgodnie z umową paliwa, dopuszcza się on zwłoki w spełnieniu świadczenia jako dłużnik z umowy sprzedaży paliwa gazowego (por. wyrok SN z 4 marca 2004 r., III SK 8/04, OSNP 2005, nr 1, poz. 14).

Nie sposób zgodzić się z pozwanym, że nie jest zobowiązany do zapłaty za dostarczone mu paliwo gazowe do nieruchomości wskazanej w umowie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pozwany w objętym wskazanymi fakturami VAT okresie był najemcą lokalu położonego przy ul. (...) w T.. Należy zauważyć, że zgodnie z pkt 3 stanowiącego załącznik do umowy oświadczenia dot. tytułu prawnego do korzystania z lokalu pozwany zobowiązał się do poinformowania powódki o wszelkich zmianach w zakresie tytułu prawnego, oświadczając, że przyjmuje do wiadomości, iż brak przekazania takiej informacji może spowodować odpowiedzialność, w tym finansową przewidzianą w przepisach prawa. Pozwany nie wykazał, że przekazał powódce informację o zmianach w zakresie tytułu prawnego. Co więcej pozwany nie skorzystał z przewidzianego w ogólnych warunkach umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego, prawa do rozwiązania umowy, co byłoby logicznym i konsekwentnym działaniem w przypadku braku możliwości korzystania z dostarczanego paliwa. Umowa została wypowiedziana dopiero w dniu 4 lipca 2017 roku przez powódkę. Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć aby zaistniały jakiegokolwiek okoliczności zwalniające pozwanego z obowiązku spełnienia świadczeń z tytułu umowy, którą był związany.

Na marginesie jedynie należy zaznaczyć, że całkowicie bezzasadny jest argument pozwanego, iż w pozwie pominięte zostały faktury (...) i że ma to znaczenie dla całości rozliczenia. Jeżeli pozwana nie dochodzi pozwem należności z tychże faktur VAT, ich przedłożenie nie ma żadnego znaczenia dla postępowania dowodowego w sprawie. Co więcej faktury o takiej numeracji mogłyby w ogóle nie istnieć, bowiem to jak numerowane są faktury jest wyłącznie kwestią wewnętrznych rozwiązań księgowych powódki. Powódka w niniejszej sprawie przedłożyła faktury, na których opiera swoje roszczenie i te nie były przez pozwanego kwestionowane. Obejmują one okres, kiedy pozwany zajmował lokal aż do dnia zaprzestania dostaw pod adres. Ich różna wysokość wynika z różnych okresów, które obejmują.

Zatem należało przyjąć, że na mocy art. 535 k.c. w zw. z art. 555 k.c. pozwany powinien zapłacić powódce dochodzoną należność – w wysokości dochodzonej pozwem, nieuregulowanej do dnia wydania wyroku.

Wysokości roszczenia pozwany nie kwestionował. Stwierdzić tym samym należy, że podstawę roszczenia stanowi umowa stron i wywiązanie się z niej przez powódkę, udokumentowane przedstawionymi fakturami, którym pozwany nie zaprzeczył (art. 230 k.p.c.), a podstawę prawną – powołane wyżej przepisy kodeksu cywilnego .

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne o czym orzekł w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty strony powodowej złożyły się kwoty: 30 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego

obliczonych na podstawie § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.), co daje łącznie kwotę 317 zł.

SSR Jolanta Brzęk